

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 734/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Milošom Papcunom, advokátom, Vajanského 5270/1A, Piešťany, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 3335/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 3335/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom, v ktorom je sťažovateľka v procesnej pozícii povinného dochádza k zbytočným prietahom. Poukázala na to, že „Dňa 06.12.2010 doručil oprávnený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] návrh

na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhal, aby súdny exekútor dr. [REDAKOVANÉ], so sídlom Exekútorského úradu, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] vymohol od sťažovateľky v procesnom postavení - povinná - sumu predstavujúcu 2 496,31 € s príslušenstvom.“. Okresný súd poveril uvedenú súdnu exekútoriku vykonaním exekúcie 14. marca 2011. Dňa 1. augusta 2016 podala sťažovateľka okresnému súdu sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní. Predsedníčka okresného súdu v odpovedi na uvedenú sťažnosť z 30. augusta 2016 uviedla, že sťažnosť sťažovateľky považuje z časti za opodstatnenú, a to v období po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní, nakoľko súd o podnete sťažovateľky na zastavenie exekúcie skôr rozhodnúť nemohol. Zároveň sa sťažovateľke za vzniknuté prietahy spôsobené zaťaženosťou súdu ospravedlnila a keďže o podaniach už bolo rozhodnuté, iné opatrenia nevykonala.

Sťažovateľka vytkla, že „Od začatia exekučného konania (07.12.2010) ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti prešlo úctihodných 5 (päť) rokov a 9 (mesiacov) a súd doposiaľ právoplatne nerozhodol, o merite veci, čo je z ústavného hľadiska neakceptovateľné.“.

Sťažovateľka považuje za neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu „obdobie odo dňa 07.12.2010 t.j. začatia exekučného konania až do dňa 14.03.2011 (poverenie ... keď súd v rozpore s § 44 ods. 2 exekučného poriadku nepoveril exekútora s vykonaním exekúcie, hoci mal na to zákonnú lehotu 15 dní odo dňa doručenia žiadosti ako aj obdobie po rozhodnutí NS SR o dovolaní (12.08.2015) až do obdobia na zastavenie exekúcie (22.06.2016) t.j. 10 mesiacov.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov a zaplatiť sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 1 250 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Sťažovateľka vidí porušenie označeného práva v prietáhoch v konaní okresného súdu pri udelení poverenia na vykonanie exekúcie a pri rozhodovaní o zastavení exekúcie.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka sa v petite sťažnosti domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom v úvodnej časti sťažnosti (na prvej strane) okrem uvedeného práva navyše uvádza, že vo veci ide aj o porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd k tomu uvádza, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa

prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľka (v tomto prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta nečinnosť okresného súdu pri udelení poverenia na vykonanie exekúcie. Zároveň je ale zrejmé, že okresný súd uvedené poverenie vydal dňa 14. marca 2011. Na základe uvedeného možno konštatovať, že prípadná právna neistota z toho vyplývajúca bola odstránená dávno pred podaním tejto sťažnosti.

Pokiaľ ide o nečinnosť okresného súdu pri rozhodovaní o zastavení exekúcie po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní 12. augusta 2015 ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že tento ojedinelý priet'ah v napadnutom konaní sám osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označeného práva sťažovateľky, preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015), pričom bral do úvahy, že okresný súd už 22. júna 2016 exekúciu zastavil.

Ústavný súd tiež pripomína, že je potrebné mať na zreteli špecifický charakter exekučného konania, ktorého predmetom nie je rozhodovanie o právach a povinnostiach ako takých, tak ako je to v civilnom prípadne trestnom konaní, ale ide o vykonávacie konanie, ktorému predchádzalo rozhodovanie o právach a povinnostiach, ktorého výsledkom je spravidla rozhodnutie, ktoré sa má vykonať v exekučnom konaní. Zároveň je zrejmé, že namietat' pried'ahy v konaní exekučného súdu nie je možné všeobecne (z hľadiska celkovej doby exekučného konania), ale vždy iba vo vzťahu ku konkrétnemu úkonu (rozhodovaniu) tohto súdu v rámci exekúcie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberat' sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 ústavy).

Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným pried'ahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2016